

Vypraveno

dne 9.5.2014

PŘILOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 16.5.2014
podpis: [Podpis] 21.5.2014

MVCRP011GZGY

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0056r

V Praze dne

- 6 - 05 - 2014

Č.j.: MV-21766-4/VS-2014

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

trvale byten.

st (dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 30.9.2013, čj. VS-753/835.3/2-2009, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá.**

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 5.4.2013. Žadatel má na území České republiky od roku 2003 přiznanou mezinárodní ochranu formou azylu. Ze spisu je zřejmé, že žadatel je státním občanem Arménie. Žadatel je svobodný, bezdětný a v současné době bez pracovního poměru.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splnil podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Žadatel nesplnil podmínku vymezenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tj. podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a na úseku pobytového režimu. Ministerstvo vnitra splnění této podmínky ve spojení s ustanovením § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo.

Žadatel s přiznaným postavením uprchlíka (azylanta) nepředkládá doklad o pozbytí dosavadního státního občanství, splnil tak podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30.9.2013, čj. VS-753/835.3/2-2009, podal žadatel včasný rozklad s tím, že bude odůvodněn ve lhůtě 10 dnů, což se nestalo proto Ministerstvo vnitra dopisem ze dne 6.1.2014 vyzvalo žadatele, aby odůvodnění rozkladu předložil nejpozději do 15.1.2014 a poučilo jej o náležitostech rozkladu ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Odůvodnění podaného rozkladu bylo Ministerstvu vnitra doručeno dne 15.1.2014. Žadatel v úvodu rozkladu označil napadené rozhodnutí za nezákonné, vadné a nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje důvody, pro které nebylo jeho žádosti vyhověno. K dlouhodobému a opakovanému porušování předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění žadatel namítá, že se jednalo o období 4 let, k tomuto nebylo přihlédnuto. Neodplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění byly bezprostředně uhrazeny včetně vyměřeného penále. Tuto skutečnost konstatovalo i Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí. Proto se domnívá, že nelze konstatovat, že by podmínka zakotvená v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství nebyla splněna. Považuje tak napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné. Nesouhlasí se závěrem, že se jednalo o dlouhodobé porušování dotčených povinností, neboť nebylo vůbec přihlédnuto k žádné další době či lhůtě, která s vytýkanými skutečnostmi souvisí. Namítá také, že formou penále byl za porušení předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění sankcionován. Nevyhověním jeho žádosti je pro tuto skutečnost trestán podruhé, což podle žadatele odporuje ústavním principům, na kterých je založen právní řád České republiky. Obdobně je tomu podle něj i v případě přestupků, kterého se měl dopustit poškozením cestovního dokladu (jeho celistvosti), za což mu byla uložena bloková pokuta, kterou jak uvedl v rozkladu, uhradil. Za irelevantní a nezákonnou pokládá žadatel i výtku Ministerstva vnitra týkající se opakované evidence jeho osoby na úřadu práce. Podle žadatele taková podmínka není v zákoně o státním občanství vymezena. Dále žadatel uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žadatel byl několikrát krátkodobě zaměstnán a vyvíjel podnikatelskou činnost, což podle žadatele dokazuje, že se aktivně snažil, aby nebyl evidován na úřadu práce.

Namítá také, že je kladena k jeho tíži skutečnost, že byl odsouzen (padělání a pozměnění veřejné listiny-vysvědčení o maturitní zkoušce, kvalifikováno jako přečin, trest mu byl prominut v důsledku amnestie vyhlášené prezidentem republiky k 1.1.2013). I v tomto ohledu pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť Ministerstvo vnitra vystavělo své zamítavé rozhodnutí i na této skutečnosti. Vyslovil nesouhlas s názorem Ministerstva vnitra, že cizinci mají velmi dobrou možnost pracovního uplatnění v České republice. Tento názor podle žadatele Ministerstvo vnitra nepodložilo žádnými důkazy, čímž se napadené rozhodnutí i v této části stalo nepřezkoumatelným. Naopak namítá, že podmínky pro uplatnění cizinců na místním trhu práce se neustále zpřisňují, což vyplývá ze statistiky Ministerstva vnitra a Českého statistického úřadu a ze zpráv organizací, které zajišťují pomoc a podporu cizincům. Žadatel rovněž vyslovil nesouhlas se závěrem Ministerstva vnitra vysloveným v napadeném rozhodnutí, které konstatovalo, že dokud neprokáže, že jeho vztah k České republice je definitivní a že je schopen transparentní a trvalé ekonomické aktivity, nelze mu státní občanství České republiky udělit. Žadatel se domnívá, že zákon o státním občanství ani jiný právní předpis takovou podmínku nevymezuje. Podle žadatele se jedná o zcela nezákonný požadavek nad rámec zákona o státním občanství. V závěru rozkladu žadatel uvedl, že správní orgán při svém rozhodování má v rámci správního uvážení vycházet z příslušné právní úpravy a ze skutečně zjištěného stavu věci při respektování zákazu libovůle.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 17.6.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 20.8.2013 a vyzvalo žadatele, aby v této lhůtě odstranil nedostatky žádosti a předložil listiny, které v tomto usnesení Ministerstvo vnitra výslovně specifikovalo. Žadatel byl rovněž poučen o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství nebo možnosti prominutí splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu. Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopat důkazy,

činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Zároveň byl žadatel upozorněn, že pokud požadované listiny nepředloží, bude správní řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházel především z Čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Konstatoval, že nejsou splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel v minulosti neplnil povinnosti vyplývající mu ze zvláštních právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění tím, že řádně a včas neprováděl úhrady na pojistném na veřejné zdravotní pojištění (ke dni 9.7.2012 se jednalo o nedoplatek ve výši 5 091 Kč, uhrazen dne 30.7.2012, ke dni 10.9.2012 nedoplatek ve výši 2 160 Kč, uhrazen dne 11.9.2012). Neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění bylo u žadatele konstatováno i v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti v roce 2009. Tuto podmínku žadatel nesplnil i s ohledem na přestupek, kterého se dopustil tím, že poškodil celistvost cestovního dokladu, za což mu byla uložena bloková pokuta, kterou podle sdělení Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy nezaplatil. Ministr vnitra se proto přiklonil k názoru rozkladové komise a Ministerstva vnitra, že v daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázal. Žadatel po dobu povoleného trvalého pobytu řádně nehradil povinné pojistné na veřejné zdravotní pojištění, přestože podle vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP, které přiložil k rozkladu, na pojistném a na penále již dluh nemá. Žadatel se rovněž dopustil porušení povinností vyplývajících ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, skutkem, jež je uveden shora. Ministr vnitra se domnívá, že hodnocení nesplnění této podmínky Ministerstvem vnitra bylo správné. Podmínka spočívající v plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění v rámci správního řízení o žádosti je posuzována v rámci jeho integrace do české společnosti, jež zahrnuje jeho vazby nejen rodinné, sociální, pracovní, ale také dodržování právního řádu státu, o jehož státní občanství žádá. Ministr vnitra se domnívá, že nelze zcela objektivně namítat případnou libovůli Ministerstva vnitra při

hodnocení závažnosti žadatelova pochybení v minulosti v souvislosti s plněním této povinnosti, neboť žadatel relevantním způsobem neodůvodnil a nedoložil listinnými ani jinými vhodnými důkazními prostředky skutečnosti, proč povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění neplnil. Ministr vnitra se domnívá, že je naopak žádoucí a nutné splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky hodnotit v delším časovém kontextu a vazbách v rámci jeho komplexní integrace do české společnosti. Tímto lze objektivizovat nezpochybnitelnost daného rozhodnutí ve věci. K tomu vybízí i charakteristika státního občanství, jako trvalého svazku mezi fyzickou osobou a státem, kdy trvalost tohoto vztahu je dána v delším časovém období plnou integrací žadatele o státní občanství do české společnosti. Stejně tak nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žadatel nesplnil tuto podmínku i porušením povinnosti na úseku pobytového režimu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žádné objektivní a relevantní důvody proč k tomu došlo žadatel neuvedl. Proto nelze ke skutečnostem v rozkladu uvedeným, přihlídnout jako k důvodům hodným zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství a prominout splnění předmětné podmínky. V daném případě se jednalo o opakované a prokázané porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění, přestože žadatel namítá, že tyto povinnosti již plní. Ministr vnitra se domnívá, že žadatel by měl vzhledem k dlouhodobému pobytu na území České republiky, tyto povinnosti mít osvojené a řádně je plnit. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, Ministerstvo vnitra v rámci správního uvážení posuzuje neboli hodnotí splnění podmínek pro udělení státního občanství, které zákon o státním občanství upravuje v ustanovení § 7 odst. 1 a jejichž splnění je výlučným a základním předpokladem pro udělení státního občanství osobě, která o ně žádá. V této souvislosti lze pochopit, že žadatel závěr o jejím nesplnění může vnímat jako další sankci za porušení dotčených povinností. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství České republiky udělí či nikoliv a za jakých podmínek, jak je uvedeno shora.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývaly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a žadatelem nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra
Ministerstvo vnitra
412

